
U profesorky Königové se její klasická lékařská role spojovala se samaritánstvím

U profesorky Königové se její klasická lékařská role spojovala se samaritánstvím

V pátek 20. září dopoledne nás všechny zaskočila nesmírně smutná zpráva – nečekaně zemřela významná členka našeho profesorského sboru paní prof. MUDr. Radana Königová, CSc. V její osobě odešla nejen skvělá lékařka a bojovnice za zlepšení osudu těžce popálených, ale i známá vědkyně, vlídná učitelka a kolegyně zcela oddaná naší fakultě.

Paní profesorka Kónigová významně přispěla k rozvoji oboru popáleninové medicíny na naší fakultě a zásadně se zasloužila o založení Kliniky popáleninové medicíny ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady. Svůj obor systematicky rozvíjela a prosazovala na domácí i na mezinárodní úrovni a její neustávající úsilí ve prospěch popálených nemocných bylo dobře známo. Také proto byla opakovaně vyznamenávána řadou prestižních domácích a mezinárodních cen¹. Léta byla členkou naší vědecké rady, významně se podílela na řešení vědeckých i etických otázek spojených s akademickými postupy i s vědeckými projekty. Do poslední chvíle prakticky denně docházela na kliniku a přispívala radou i povzbuzením.

Paní profesorka Kónigová k sobě přitahovala spoustu lidí, od těch nejzkušenějších již seniorů našeho lékařského stavu až po ty začínající – studenty medicíny. Její fascinace medicínou, zvláště pak chirurgií, byla nejen nepřehlédnutelná, ale

¹ Z těch nejvýznamnějších cen je třeba jmenovat James Laing Memorial Prize Essay, kterou profesorka Kónigové udělila British Burn Association v roce 1987 a G. Whitaker International Burns Prize, kterou převzala v Palermu v roce 1993 za spojení vědeckého výzkumu a pedagogických schopností s originálními myšlenkami. Nelze opominout ani nominaci na titul „Žena Evropy“ za Českou republiku v roce 1994 a pamětní medaili k 650. výročí založení Univerzity Karlovy v roce 1998. V roce 1999 jí bylo přiznáno trvalé členství v Tord Skoog Society of Plastic Surgeons v Akademiska Sjukhuset v Uppsale, ve stejném roce se stala členkou Board of Regents of the International Association for Humanitarian Medicine „Brock Chisholm“ – při Světové zdravotnické organizaci. V roce 2000 jí byla udělena pamětní zlatá medaile Univerzity Karlovy, v roce 2004 byla Českou lékařskou komorou jmenována Rytířkou českého lékařského stavu, ve stejném roce pak obdržela od prezidenta republiky medaili Za zásluhy o stát v oblasti vědy. V roce 2005 získala Zvláštní uznání za mimořádný přínos pro české zdravotnictví od MZ ČR, v roce 2011 Medaili Josefa Hlávky, v roce 2012 jí MZ ČR vyznamenalo za celoživotní přínos medicíně v rámci ankety Lékař roku 2011. Letos v červnu obdržela od předsednictva České lékařské společnosti JEP za významné zásluhy v oblasti rozvoje popáleninové medicíny nejvyšší ocenění – Cenu J. E. Purkyně.

také nakažlivá. Právě tak ji fascinovala možnost pomáhat. Také proto byla významnou členkou International Association for Humanitarian Medicine v Ženevě. Svůj obor totiž nechápala jen medicínsky, ale také filosoficky a eticky.

Důraz na humánní dimenzi medicíny ji vedl k systematické a trpělivé práci s nemocnými popálenými nejtěžším způsobem. Rekonstrukční operace, často opakované po měsících a letech, dovedly posléze navrátit těžce popáleným dětem tvář a často je přivedly i k fungujícímu partnerskému a rodinnému vztahu a k rodičovství. Jímavé příběhy, které paní profesorka předávala nejmladší lékařské generaci, pak často posluchači odměňovali po skončení přednášky či semináře potleskem. Právě osobní příběh pacienta, kterým se prolínal i osobní příběh a pocity jeho lékařky, jejíž klasická lékařská role byla spojená doslova se samaritánstvím, činily ze seminářů paní profesorky neopakovatelný zážitek. Dokázala tak obnovovat smysl klasické medicíny a předávat ho dalším generacím studentů.

Smysl pro skutečně naplněný život vyzařoval z paní profesorky vždy a všude. V posledních letech ke svým lékařským povinnostem přidala ještě každodenní péči o vnučky a vnuka. Starala se o ně stejně oddaně jako o své nemocné. Obrázek starší dámy, která zavazuje své malé vnučce botičku, tak doplňuje její celoživotní roli rozhodné a energické lékařky.

Velkým osobním vzorem pro ni byla svatá Zdislava z Lemberka. Do kraje svaté Zdislavy se paní profesorka často vracela a byla v něm šťastná. Nyní se tam navrátí napořád.

Vděčnost za to, že tu paní profesorka byla mezi námi a že my jsme mohli být s ní, vyjádříme i účastí na **zádušní mši**, která se bude konat ve středu **2. října od 15.00 hodin v kostele Nejsvětějšího Salvátora** na Křižovnickém náměstí v Praze (u Karlova mostu).

Děkan 3. lékařské fakulty UK prof. MUDr. Michal Anděl, CSc.